

Ca din întâmplare

Lucia are opt ani și este elevă a școlii Fuenllana; până la această vârstă a suferit deja 17 operații din cauza unei malformații cranio-cerebrale.

18.05.2010

Cum a fost nașterea Luciei?

Prima dată când am ținut-o pe fetița noastră în brațe a fost momentul cel mai fericit din viața noastră și în același timp cel mai trist: când am văzut-o, am înțeles că Dumnezeu ne-a încredințat această fetiță ca să o

ajutăm să reușească, cu toată strădania care va fi necesară. Sarcina în sine a fost o minune, faptul că a venit pe lume vie a fost altă minune, și tot așa minunile continuă.

Când avea 15 zile i s-a făcut prima operație, foarte riscantă, și cu foarte puține șanse de supraviețuire. În fața acestei situații, Begonia i-a spus lui Dumnezeu: „uite, două lucruri ți-am cerut în viață și mi le-ai dat pe amândouă, dar acum vorbesc foarte serios; Tu ne-ai dat copila cu această problemă iar eu îți spun: dacă o lași pe fetiță să trăiască, îți promit că tatăl ei și cu mine ne vom dedica toată viața pentru a o ajuta să reușească, dar dacă vrei să ne-o iei, atunci ia-o acum”. Azi Lucia are 8 ani și duce o viață normală, cu excepția unor îngrijiri speciale, care însă nu o împiedică să se dezvolte la fel ca orice altă fetiță de vârsta ei.

Putem spune că, fără să se întâmple nimic extraordinar, Dumnezeu ne-a pus în față de fiecare dată, ca din întâmplare, soluția pentru fiecare situație concretă, și așa este toată povestea noastră cu Lucia.

Dumnezeu care a îngăduit o problemă, îți dă imediat și soluția, trebuie doar să privești, să fii atent și să o primești.

Care sunt momentele de care vă amintiți în mod special din copilăria fetei voastre?

Când a venit momentul să alegem o școală pentru Lucia, ne-am interesat de diferite centre, care să aibă servicii ca logopedie sau posibilitatea de a face exerciții psihomotorii. Am ales un centru privat, laic, pe care îl aveam aproape de casa unde locuiam.

Dar nu am beneficiat niciodată de serviciile de sprijin pedagogic pe care ni le oferise atunci școala, de

aceea a trebuit să le căutăm în altă parte, pentru a alina greutatea de care se lovea Lucia pe măsură ce creștea. Fiind conștienți de faptul că acești primi ani de viață sunt fundamentali, nu am vrut să economisim eforturile pentru ca fetița noastră să se poată dezvolta cât mai normal.

„Sunt încântată de această școală”, a scris în mesajul său Agatha Ruiz de la Prada, cu ocazia vizitei sale la școală.

Responsabilitatea de a o face să reușească era evident a noastră, însă am avut prea puțin de sprijin din partea școlii. Slavă Domnului, am cunoscut ONG-ul „*Save the children*” care ne-a ajutat pe durata aceluia ultim an preșcolar, în care se învață tot abecedarul, numerele, formele, noțiunile, etc., an extrem de important pentru a putea începe școala primară.

Cum v-ați hotărât să schimbați școala?

Motivele au apărut unele după altele. Apartamentul nostru de atunci se afla într-o zonă foarte zgomotoasă și somnul Luciei era afectat, plus că mereu a avut dureri de cap, și internările de lungă durată în spital o făceau să doarmă și mai greu. Noapte după noapte trebuia să ne confruntăm cu nesomnul, până când situația a devenit insuportabilă.

Atunci s-a ivit o altă întâmplare din acelea care au însoțit mereu viața Luciei: am găsit o casă perfectă, foarte convenabilă și bine așezată, așa cum voiam noi să locuim. Am fost surprinși să vedem că lângă noi se construia o școală privată, ce oferea exact serviciile de care aveam nevoie: se numește Fuenllana și este o operă corporativă a Opus Dei. Noi nu avusesem contact direct cu Opus

Dei, și, evident, am început să întrebăm printre cunoscuții noștri.

Am primit păreri împărțite, unele bune, altele rele, dar am observat că aceia care avuseseră direct de-a face cu membrii Opus Dei erau cei care se pronunțau favorabil.

În cele din urmă ne-am hotărât să ne înscriem și ne-am dus la Fuenllana, însă directoarea nu era acolo; am lăsat coordonatele noastre și în câteva zile ne-a chemat la telefon, interesându-se de Lucia și de noi. Când am închis telefonul am avut o senzație pe care nu o mai avusesem până atunci: nu eram singuri pentru că o persoană care nu știa nici cine suntem, care nu ne văzuse niciodată, îmi spunea să nu ne facem probleme, pentru că avea să facă tot posibilul pentru ca Luciei să-i fie bine la această școală. Nu vă puteți imagina cât am fost de impresionați că ne-a

telefonat și ne-a încurajat, chiar înainte ca Lucia să fie elevă a școlii.

Ce aveți de spus despre timpul de când sunteți la Fuenllana?

Din partea acestei școli nu am primit altceva decât sprijin și afecțiune: în mai anul trecut Luciei a trebuit să i se facă o nouă operație „mare”.

Prima zi după ce a ieșit de la terapie intensivă au venit să o viziteze învățătoarea și o altă profesoară; cum le-a văzut, a sărit din pat, deși de obicei, după operații, abia putea să se miște de durere... când am văzut-o cum sare, cei care au trebuit să se așeze am fost noi. Profesoarele de la școală i-au adus desene pe care i le făcuseră fetițele, o jucărie de pluș și o fotografie a colegelor cu jucăria.

Nu putem spune dacă minunea s-a întâmplat pentru că lumea s-a rugat sfântului Josemaria, sau pentru că noi l-am implorat pe Dumnezeu, sau a fost afecțiunea pe care am primit-o,

sau au fost toate trei la un loc, cert e că recuperarea, care ar fi durat în mod normal săptămâni întregi, acum a durat câteva zile, și fără complicații.

Sărbătoarea sfântului Josemaria

În plus, înainte de operație am primit un telefon de la directoarea școlii, care ne-a spus că toată lumea se roagă să fie totul bine, ne-a încurajat să ne încredințăm rugăciunile ocrotitorului școlii, sfântul Josemaria, și ne-a dat o iconiță cu o relicvă, pe care noi i-am pus-o Luciei, ca să-o poarte în timpul operației.

Când totul s-a terminat, eram atât de fericiți, de recunoscători și înconjurați de dragoste și sprijin, încât ne-am gândit să ne arătăm recunoștința față de toți prin intermediul sfântului Josemaria, așa că am dăruit florile pentru decorarea sălii la liturghia slujita în sărbătoarea sa, la 26 iunie. La urma

urmei, toate le promisem prin Opus Dei, și anume prin Fuenllana, care este rezultatul fidelității sfântului Josemaria.

Deci, Fuenllana v-a schimbat viața?

Da, foarte mult. Înainte eram o familie unită și luptătoare, față cu lumea și cu obstacolele din lume. Azi suntem în continuare o familie unită și luptătoare, dar acum nu suntem singuri, avem prieteni: ei toți ne-au făcut să-l redescoperim pe Isus Hristos, pe Maica Domnului, pe Duhul Sfânt... și deși durerea și lupta continuă și nu vedem sfârșitul drumului, acum avem mai multă pace, suntem mai fericiți și mai mândri de a fi o mică familie mare.

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/cadin-intamplare/> (07.08.2025)